

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

végzése

Az ügy száma: Gfv.III.30.050/2026/4. szám

A tanács tagjai: Salamonné dr. Piltz Judit a tanács elnöke

Dr. Zumbók Péter előadó bíró

Dr. Bajnok István bíró

Dr. Farkas Attila bíró

Dr. Gáspár Mónika bíró

A felperes: Felperes1

(Cím1)

A felperes képviselője:

Dr. Horváth Péter Ügyvédi Iroda

(Cím3,

ügyintéző: dr. Horváth Péter ügyvéd)

Az alperes: Alperes2

(Cím2) II. rendű

Az alperes jogi képviselője:

Pivarnyikné dr. Juhász Emőke ügyvéd

(Cím4) II. rendűért

A per tárgya: szerződés semmisségének megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél:

felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Pécsi Ítéletábrla Gf.V.40.027/2025/5.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Pécsi Törvényszék 18.G.20.053/2024/62.

Rendelkező rész

A Kúria a felülvizsgálatot megtagadja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak az állami adó- és vámhatóság közzétett illetékbevételi számlájára 700.000 (hétsszázezer) forint meg nem fizetett felülvizsgálat engedélyezése iránti eljárasi illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A kereset

[1] A felperes keresetében elsőlegesen annak megállapítását kérte, hogy a II. rendű alperes és a közte 2022. május 9-én az 1. ingatlanra és ugyanazon a napon a 2. ingatlanra kötött adásvételi szerződések, valamint az ezeket módosító szerződések nem jöttek létre, egyúttal kérte az ingatlanügyi hatóság megkeresését a tulajdonjog visszajegyzése érdekében. Másodlagosan annak megállapítását kérte, hogy az említett ingatlanokra 2017. november 15-én kötött vételi jogot alapító szerződések, illetve a 2022. május 9-én kötött adásvételi szerződések érvénytelenek, mégpedig elsőlegesen jóerkölcsbe ütköznek, másodlagosan színleltségük miatt. Emellett az eredeti állapot helyreállítása körében a tulajdonjog visszajegyzése iránt kérte az ingatlanügyi hatóság megkeresését.

Az első- és másodfokú ítélet

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

[3] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét – a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 383. § (2) bekezdése alapján – helybenhagyta. Az elsődleges keresettel kapcsolatban kiemelte, hogy a felperes nem új adásvételi szerződést kötött a II. rendű alperessel, új feltételekkel, hanem a II. rendű alperes élt a vételi jogával, ezért az egyoldalú hatalmassága alapján a felperesnek mint tulajdonosnak a szerződéses nyilatkozatára nem volt szükség; erre tekintettel szükségtelen azt vizsgálni, hogy a 2022. május 9-én kelt adásvételi szerződések megkötését az alapító a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 3:188. § (2) bekezdése alapján jóváhagyta-e. A másodlagos kereset vonatkozásban utalt – többek között – arra, hogy a szerződés nyilvánvaló jóerkölcsbe ütköző voltának megítélésénél nem a szerződő fél egyéni érdeksérelmét kell vizsgálni, hanem azt, hogy az adott jogügylet társadalmilag elítélendő-e, azt az általános társadalmi megítélés egyértelműen tisztességtelennek, elfogadhatatlannak tartja-e. Azt is kiemelte, hogy a perbeli esetben a felperes által támadott szerződések általa megjelölt célja – a felperes vagyonának a II. rendű alpereshez juttatása vagyoni ellenérték nélkül – a vételi jogot biztosító szerződési feltételekből, a vételi jog gyakorlásának körülményeiből nem állapítható meg.

A felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem

[4] A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen annak – az elsőfokú ítéletre is kiterjedő – hatályon kívül helyezését és új határozat meghozatalát, másodlagosan a jogerős ítéletnek – az elsőfokú ítéletre is kiterjedő – hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára kötelezését kérte. Megsértett jogszabályhelyként a Ptk. 3:109. § (4) bekezdését, 3:188. § (2) bekezdését, 6:58.§-át, 6:92. § (2) bekezdését, 6:96. §-át, a Pp. 276. § (1) és (5) bekezdését, valamint 279. § (1) bekezdését.

[5] A felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmét a Pp. 409. § (1) bekezdés a) pontjának első fordulatra és (3) bekezdésére alapította. Az előbbi engedélyezési ok körében előadta: a vételi jogot alapító szerződésben nem volt a részéről a tulajdonjog bejegyzéséhez hozzájáruló nyilatkozat, emiatt kellett megkötni a támadott adásvételi szerződéseket, amelyekben a képviseletében II. rendű alperes az ügyvezetőjeként tette meg a legfontosabb nyilatkozatot: „eladó a mai nappal adja el, és a vevő a mai nappal veszi meg az ingatlant, és az eladó a szerződés aláírásával feltétlen és visszavonhatatlan hozzájárulását adja a vevő tulajdonjogának bejegyzéséhez”. Állította, hogy a II. rendű alperes önálló adásvételi szerződéseket kötött vele, és ezeket a szerződéseket használta fel a II. rendű alperes a tulajdonjoga bejegyzéséhez. Álláspontja szerint e szerződésekhez kellett volna meghoznia az alapítójának a Ptk. 3:188. § (2) bekezdése szerinti írásbeli hozzájáruló nyilatkozatát, azonban erre nem került sor. Ebből arra következtetett, hogy – a kialakult bírói gyakorlat (BH 2024.211., BH 2018.179.) szerint – a Ptk. 3:188. § (2) bekezdés szerinti jóváhagyás elmaradása esetében a nevében a perbeli szerződéseket megkötő ügyvezető képviseleti joga hiányzik. Rámutatott: az álképviselő ügyvezető által megkötött szerződés a képviselt társaságot nem köti, a társaság szerződéses akarata hiányzik, azaz a szerződés nem jött létre.

Emiatt előadta, hogy az ügyben eljáró bíróságok tévesen jutottak arra a következtetésre, hogy a 2022 májusában megkötött adásvételi szerződésekhez az alapító hozzájárulására már nem volt szükség, azaz lényegében nem jött létre adásvételi szerződés.

[6] A Pp. 409. § (1) bekezdés a) pontjához kapcsolódó elvi jelentőségű jogkérdéseket négy pontban fogalmazta meg:

1. „a vételi jog alapítása esetén, ha a vételi jogot alapító szerződés az eladó részéről nem tartalmaz minden, a tulajdonjoga bejegyzéshez szükséges, az ingatlan-nyilvántartási törvény szerint elvárt jognyilatkozatot (pl. bejegyzési engedély) és ennek következtében a felek a tulajdonjog átruházása érdekében egy külön okiratba foglalt adásvételi szerződést kötnek, akkor önálló adásvételi szerződés jön létre a felek között, vagy ezen okirat csak a vételi jogot alapító szerződés által biztosított egyoldalú hatalmasság alapján létrejött egyoldalú jognyilatkozatnak minősül?”

2. „vételi jog alapítása esetén, ha a vételi jogot alapító szerződés az eladó részéről nem tartalmaz minden, a tulajdonjoga bejegyzéshez szükséges, az ingatlan-nyilvántartási törvény szerint elvárt jognyilatkozatot és ennek következtében a felek a tulajdonjog átruházása érdekében egy külön adásvételi szerződést kötnek, akkor a vételi jogot alapító szerződés, a vételi jogot gyakorló jognyilatkozat, vagy a megkötött adásvételi szerződés a jogváltozás alapját képező okirat?”

3. „ezen hiányzó jognyilatkozatok (jelen esetben a tulajdonjog bejegyzéséhez hozzájáruló nyilatkozat, illetve a vételár későbbi bruttó összegként való meghatározása) új szerződéses jognyilatkozatnak tekinthetők-e a tulajdonos részéről, vagy ezek megtételéhez a tulajdonosnak a szerződéses nyilatkozatára már nincs szükség?”

4. „amennyiben az alapító hozzájárulásával érintett vételi jogot alapító szerződés lényeges tartalmi elemeket nem tartalmaz (pl. jelen esetben a tulajdonjog bejegyzési engedély, vagy a vételár bruttó vagy nettó összegben való meghatározása), akkor a végleges adásvételi szerződés megkötéséhez – amely már ezeket is tartalmazza – szükséges-e új alapítói hozzájárulás beszerzése, vagy az ilyen szerződést már az alapító hozzájárulása nélkül megkötheti a társaság a saját tagjával, ügyvezetőjével, felügyelőbizottsági tagjával, választott társasági könyvvizsgálójával vagy azok közeli hozzátartozójával?”

[7] Álláspontja szerint a Kúria jogegységi határozatában, illetve eseti határozatában még nem foglalt állást a fenti jogkérdésekben, emiatt a joggyakorlat nem egységes, így eltérő bírói döntések meghozatalának veszélye áll fenn.

[8] A Pp. 409. § (3) bekezdésére alapított engedélyezés iránti kérelme vonatkozásában kifejtette, hogy a jogerős ítélet eltér a Kúria Pfv.VI.20.955/2023/6. számú határozatától, amelynek indokolása rögzíti, hogy a bírói gyakorlat ismeri azokat az eseteket, amikor a felek egyikének szerződéskötési szándéka, a szerződés megkötésével elérni kívánt célja elegendő ahhoz, hogy a bíróság megállapítsa a szerződés jóerkölcsbe ütközését. Érvelése értelmében ezt az értelmezést a Kúria Pfv.VI.21.028/2011/6. számú határozata is megerősíti, amikor kimondja, hogy jóerkölcsbe ütközik az a szerződés, amelyben az egyik felet az a cél vezeti,

hogy a másik fél ingatlanát a valódi értékének töredékéért megszerezze. Hivatkozása szerint az eljáró bíróságok azzal, hogy nem értékelték azt a jelen perbeli speciális esetet, hogy a valóságban a II. rendű alperes volt az, aki saját maga és az ő nevében is nyilatkozatot tett, sőt csak annak mentén vizsgálták a jóerkölcsbe ütközőség kapcsán kifejtett indokait, hogy csak a felek által elérni kívánt közös cél miatt minősülhetnek nyilvánvalóan jóerkölcsbe ütközőnek a szerződések; jogkérdésben eltértek a fent hivatkozott mindkét precedensképes határozattól. E határozatok elvi tartalmával azért is ellentétesnek tartotta, mert ebben az időben a II. rendű alperes jogellenes irányítása alatt állt, így a saját szándékait a terhére értékelni és ezzel a II. rendű alperest mentesíteni, a jóerkölcsbe ütközőség törvényi tényállásának kiüresítését jelenti. Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság az adásvételi szerződés visszadátumozottságának nem tulajdonított jelentőséget, és a másodfokú bíróság szerint az esetleges visszadátumozottság valósága esetén sem ütközne általánosan elfogadott erkölcsi normába. Ezt ellentétesnek tartotta a Kúria Gfv.I.30.053/2024/10. számú határozatával, amely szerint az okirat esetleges visszadátumozása a csalárd szándék körében értékelendő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[9] A Kúria mindenekelőtt utal arra, hogy a Pp. 2026. január 1-jétől hatályos 407. § e) pontja értelmében nincs helye felülvizsgálatnak – a 406. § (3) bekezdés a) és b) pontjában foglalt kivétellel – a másodfokú bíróság ítélete ellen, ezért a felperesnek a felülvizsgálat engedélyezését [Pp. 409. § (1) bekezdés és (3) bekezdés] kellett kérnie.

[10] A kérelemhez kötöttség perjogi szabályából következően [Pp. 2. § (2) bekezdés] a Kúria a felülvizsgálatot kizárólag a fél által megjelölt okból engedélyezheti (Kúria Gfv.VI.30.512/2022/6.). Erre figyelemmel a felperes által előterjesztett felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet is abból a szempontból kellett vizsgálni, hogy az abban előadottakra figyelemmel az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a joggyakorlat egységének biztosítása és a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés miatt indokolt-e.

[11] A Pp. 409. § (1) bekezdés a) pontjának első fordulata értelmében, ha a felülvizsgálatnak a 407. § e) pontja alapján nincs helye, a Kúria engedélyezheti a felülvizsgálatot, ha az ügy érdemére kiható jogszabálysértés vizsgálata a joggyakorlat egységének biztosítása miatt indokolt.

[12] A joggyakorlat egységének biztosítása érdekében akkor engedélyezhető a felülvizsgálat, ha a Kúria iránymutatása azért szükséges, mert egymással ellentétes, széttartó döntések születtek azonos jogkérdésben (Kúria Gfv.VI.30.271/2025/2.). Erre való hivatkozás esetén a félnek be kell mutatni a jogerős határozat által felvetett elvi jelentőségű jogkérdéssel összefüggésben a nem egységes bírói gyakorlatot aszerint, hogy az engedélyezés alapjául szolgáló eltérő bírói döntéseket – másodfokon jogerőre emelkedett, vagy legfelsőbb bírósági (kúriai) döntést – egyértelműen azonosítható módon meg kell jelölni (Kúria Gfv.III.30.129/2024/2., Pfv.IV.20.723/2022/2., Pfv.I.20.307/2021/2.). Ha a fél erre az engedélyezési okra hivatkozik – a Pp. 413. § (1) bekezdés c) pont ca) alpontja alapján – meg kell jelölnie azokat az okokat, amelyek a joggyakorlat egységének biztosítása érdekében indokolják a felülvizsgálat engedélyezését. Ehhez egyebek mellett arra van szükség, hogy az engedélyezés alapjául szolgáló eltérő bírói döntéseket az engedélyezés iránti kérelmében

egyértelműen azonosítható módon – legalább a határozatot hozó bíróság nevének és a határozat számának feltüntetésével – megjelölje (Kúria Pfv.V.20.803/2021/2.). Ebben az esetben a felülvizsgálat akkor engedélyezhető, ha a jogerős ítélet olyan elvi jelentőségű jogkérdést vet fel, amellyel kapcsolatban a Kúria jogegységi határozatban vagy az általa a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (a továbbiakban: BHGY) közzétett eseti határozatban még nem foglalt állást feltéve, hogy a bírói gyakorlat nem egységes, vagy az eltérő bírói döntés megismétlődésének, ezáltal a jogegység megbomlásának a veszélye áll fenn (Kúria Gfv.II.30.286/2025/5.).

[13] Ezzel szemben a felperes csupán állította, de az eltérő tartalmú bírósági határozatoknak a fentieknek megfelelő feltüntetésével nem mutatta be az általa megfogalmazott jogkérdések tekintetében széttartó (divergáló) joggyakorlatot.

[14] A felperes arra is hivatkozott, hogy a felvetett jogkérdésekben a Kúria még nem foglalt állást. A Kúria ugyanakkor a BHGY-ben közzétett, Pfv.V.20.940/2021/8. számú határozatában, annak elvi tartalmaként is kifejtette: „[a] vételi jog gyakorlásakor az ingatlan adásvételi szerződés létrejöttéhez szükséges, a tulajdonjog átruházását célzó kölcsönös és egybehangzó szerződéses jognyilatkozatokat két okirat tartalmazza: a tulajdonostársak jognyilatkozatát az általuk a vételi jog engedéséről kötött megállapodás, a (kijelölt) vevő részéről pedig a vételi jog gyakorlását célzó, tulajdonostársakhoz címzett egyoldalú jognyilatkozat.” A Kúria az említett határozatában, a fenti megállapítás indokaként arra is utalt, hogy „[a]mikor a szerződés a vételi jog gyakorlása útján jön létre, az adásvételi szerződést két írásbeli nyilatkozat együttes tartalma hozza létre [az ingatlan-átruházási szerződés érvényességéről szóló XXV. számú Polgári Elvi Döntés Indokolás III. b) pont].” Ezen kívül a Kúria a BHGY-ben szintén közzétett, Pfv.V.22.387/2017/10. számú határozatában úgy foglalt állást, hogy „[a] vételi jog gyakorlása folytán tulajdoni várománnyal rendelkező jogosult a tulajdonjog valamennyi részjogosítványának megszerzésére kötelmi jogcímmel rendelkezik, amely az eredeti tulajdonos oldalán – a kötelmi jog szabályai szerinti – teljesítési kötelezettséget keletkeztet.”

[15] Mindezek miatt a Pp. 409. § (1) bekezdés a) pontjának első fordulata alapján a felülvizsgálat nem volt engedélyezhető.

[16] A Pp. 409. § (3) bekezdése szerint, ha felülvizsgálatnak a 407. § e) vagy f) pontja alapján nincs helye, de az ítélet a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben eltér, a Kúria engedélyezi a felülvizsgálatot.

[17] A Kúria akkor engedélyezi a felülvizsgálatot, ha a jogerős ítélet a Kúria által meghozott, BHGY-ben 2012. január 1-je után közzétett határozatban kifejtettektől eltérő jogértelmezésen alapul. A félnek egyértelműen, azonosítható módon meg kell jelölnie, hogy a jogerős határozat álláspontja szerint melyik közzétett döntéstől tér el. Az eltérés megjelölésének konkrétan kell lennie, pontos jogértelmezésre vonatkozó álláspontnak kell ütköznie pontos jogértelmezésre vonatkozó állásponttal. Az engedélyezést kérő félnek be kell mutatnia, hogy a felülvizsgálattal támadott határozat hol tért el jogkérdésben a Kúria közzétett jogértelmezésétől (Kúria Gfv.VI.30.217/2025/2.).

[18] A Kúriának a felperes által referenciahatározatként megjelölt, Pfv.VI.20.955/2023/6. számú határozatának a kérelemben kiemelt része szerint „[...] a felek egyikének szerződéskötési szándéka, a szerződés megkötésével elérni kívánt célja elegendő ahhoz, hogy a bíróság megállapítsa a szerződés jóerkölcsbe ütközését”. A Kúria erre a bírói gyakorlat által ismert esetként utalt, és ilyen tartalmú korábbi döntésként jelölte meg a Kúria Pfv.VI.21.028/2011/6. számú közzétett határozatát. A felperes ezt az utóbbi határozatot is referenciahatározatként tüntette fel, és annak arra, az elvi tartalomként is megjelenített indokára hivatkozott, amelynek értelmében „[j]óerkölcsbe ütközik az a szerződés, amelyben az egyik felet az a cél vezeti, hogy a másik fél ingatlanát a valódi értékének töredékéért megszerezze”.

[19] A felperes által felülvizsgálni kért jogerős ítélet az említett kúriai határozatoktól jogkérdésben nem tért el. Az ugyanis a fentiekkel ellentétes tartalmú jogértelmezést a szerződés nyilvánvaló jóerkölcsbe ütköző voltának mint semmisségi oknak a megítélésével kapcsolatban nem tartalmazott. Nem minősült ilyen, a referenciahatározatokban foglaltaktól eltérő megállapításnak az, hogy nem a szerződő fél egyéni érdeksérelmét kell vizsgálni egy szerződés nyilvánvaló jóerkölcsbe ütköző voltának megítélésénél, hanem azt, hogy maga a jogügylet társadalmilag elítélendő-e, azt az általános társadalmi megítélés egyértelműen tisztességtelennek tartja-e. Ez, a szóban forgó semmisségi ok alkalmazása körében a következetes bírói gyakorlat (Kúria Pfv.II.22.262/2016/4., Mfv.I.10.369/2017/6., Pfv.II.20.178/20221/4., Pfv.II.20.237/2022/15., Gfv.VII.30.086/2020/5.) szerint érvényesítendő értelmezési szempont ugyanis nem jelent mást, mint azt, hogy minden esetben a társadalom általános értékítéletének, az általánosan elfogadott erkölcsi normáknak kell mérceként szolgálniuk. Ez pedig semmiképpen sem zárja ki azt, hogy önmagában az egyik szerződő fél szerződési akarata, a szerződéskötéssel megvalósítani kívánt célja is alkalmas lehet az erkölcsi közmegegyezés nyilvánvaló megsértésére és ennek következményeként a szerződés semmisségének megállapítására. Ugyanakkor az adott esetben a jogerős ítélet indokolása szerint a keresetben érvényteleníteni kért szerződések felperes által megjelölt célja – a felperes vagyonának a II. rendű alpereshez juttatása vagyoni ellenérték nélkül – sem volt megállapítható. Ehhez képest a másodfokú bíróság attól a kúriai jogértelmezéstől sem tért el, hogy az egyik fél részéről a másik fél ingatlanának a valódi érték töredékéért való megszerzése céljából kötött szerződés a jóerkölcsbe ütközik.

[20] A felperes a Kúria Gfv.I.30.053/2024/10. számú közzétett határozatának a kérelemben kiemelt részét a jogerős ítéletnek azzal az indokával tartotta ellentétesnek, amelynek lényege szerint az adásvételi szerződés felperes részéről állított visszadátumozottsága sem alapozhatta meg az előzőekben említett semmisségi ok fennállásának megállapítását. Ennek ellentmondó jogértelmezést azonban az utóbb hivatkozott kúriai határozat sem tartalmazott. Abban a Kúria arra mutatott rá, hogy az okirat említett rendellenessége nem a vizsgált semmisségi ok, hanem a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Csődtv.) 40. § (1) bekezdés a) pontjában szabályozott megtámadási ok megalapozására lehet alkalmas. A határozat kapcsolódó, elvi tartalomként is kiemelt jogi indoka ugyanis teljes egészében a következő: „A szerződés jóerkölcsbe ütközés miatti érvénytelensége nem állapítható meg önmagában olyan körülmények alapján, amelyek a törvényben nevesített egyéb érvénytelenségi ok alapjául szolgálnak. A fedezetelvonás, vagyonkimentés, csalárd szándék kifejezetten a jogügylet Csődtv. 40. § (1) bekezdés a) pontja alapján történő megtámadásának feltételei; a gazdasági racionalitás állított hiánya, az egyes okiratok nyilvántartásban meg nem jelenése, a vételár kifizetésére irányuló szándék állított hiánya

mindezen tényállási elemek megvalósulásának következményei. Az okirat esetleges visszadátumozása e család szándék keretében értékelendő.”

[21] Mindezek miatt a felülvizsgálat a Pp. 409. § (1) bekezdés a) pontjának első fordulata és (3) bekezdése alapján sem volt engedélyezhető. A Kúria ezért a felülvizsgálatot a Pp. 411. § (1) és (2) bekezdése alapján megtagadta.

[22] A felperesnek a részére engedélyezett személyes költségfeljegyzési jogra tekintettel a felülvizsgálat engedélyezése iránti eljárás illetékét előzetesen megfizetnie nem kellett. A felülvizsgálati kérelmében ugyanakkor a per tárgyának értékét tévesen jelölte meg 27.000.000 forintban. Azt a Kúria a Pp. 22. § (3) bekezdés szerint, a Pp. 21. § (2) bekezdés a) pontjának alkalmazásával 78.380.000 forintban határozta meg. A felperest az ennek alapulvételével, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 50. § (2a) bekezdés a) pontja alapján számított mértékű illetéknek állam javára történő megfizetésére a Pp. 102. § (1) bekezdés első mondata szerint, a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontjának megfelelően kötelezte. Az utóbbi IM rendelet 3. § (2) bekezdés d) és e) pontjára figyelemmel tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie, és megfizetése során közleményként fel kell tüntetnie: a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[23] A Kúria a kérelmet a Pp. 411. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] A végzés elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

Budapest, 2026. március 31.

Salamonné dr. Piltz Judit s.k. a tanács elnöke, Dr. Zumbók Péter s.k. előadó bíró, Dr. Bajnok István s.k. bíró, Dr. Farkas Attila s.k. bíró, Dr. Gáspár Mónika s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző